

VEOK Information nr. 3
11-apr-2016

Referat fra

VI ER OGSÅ KIRKEN's 13. ordinære generalforsamling

søndag 6. marts 2016 kl. 14.30 i Medborgerhuset Danasvej 30B, Frederiksberg

1. Velkomst

Formanden bød velkommen.

2. Valg af stemmetællere:

Dette punkt blev sprunget over.

3. Valg af dirigent. Martin Ghisler blev valgt.

4. Formandens beretning.

Formandens beretning se Bilag A.

Det findes et nettidsskrift som hedder Katolikker i Dialog. (www.katidialog.dk)

Erling Tiedemans netnyheder Kat.Pod. er lukket.

Torben Riis har også et nettidsskrift, Katolsk Magasin (katolskmagasin.dk), som repræsenterer de konservative kredse i kirken.

Et medlem fremførte, at på et af de pastoralrådsmøder, der blev afholdt sidste år, skulle biskoppen havde udtalt: "Der findes ikke nogen dansk katolsk kirke". Han mente dermed, at kirken er en verdenskirke, og at vi er en del af den. Det har han selvfølgelig ret i, men er vi ikke også en del af det danske samfund? Både biskop Suhr og biskop Martensen kæmpede for at gøre vor kirke dansk, så den ikke fremstod som et fremmedelement i det danske samfund. Vi havde på et tidspunkt en synode her i Danmark, hvor flere protestantiske præster deltog. Et medlem ønskede, at biskoppen skulle indkalde til en sådan synode igen.

Herefter var der en drøftelse af kirkens økonomi. Et medlem mente, at det kun var danskere, der betalte kirkeskat, og at de udenlandske katolikker, heriblandt især polakkerne, skulle opfordres til at betale. Et andet medlem foreslog, at der bringes en artikel i Katolsk Orientering. Den skal vise hvad de forskellige indtægtsgrupper sparer i skat ved at indbetale f.eks 200 kr. om måneden. Det kunne måske motivere nogle til at betale kirkeskat.

Flere gav ellers udtryk for et ønske om nærmere indsigt i, hvad pengene bliver brugt til, hvis de skulle betale kirkeskat. Et medlem fortalte, at hun betaler stadig sin kirkeskat selvom de 2 nærmeste katolske kirker er blevet lukket.

Forsamlingen tog herefter formandens beretning til efterretning

5. Godkendelse af regnskab for 2015.

Regnskabet for 2015 viser et overskud på DKK 247,18.

Regnskabet blev godkendt.

Sebastian Horch oplyste, at der på OIKOS hjemmeside er fremkommet negative oplysninger om bankens finansielle stilling.

Jens N Buch har efterfølgende konstateret at Finanstilsynet har afgivet en meget kritisk rapport.

Se: <https://www.finanstilsynet.dk/da/Tal-og-fakta/Vurderinger-af-finansielle-virksomheder/2016/VU-andelskassen-oikos-260116.aspx>

VEOK er dog ikke i risiko for at tabe penge, hvis OIKOS lukker, idet vi er dækket af *Garantifonden for Indskydere og Investorer*.

Se: <https://dk.bil.com/Documents/garantifonden.pdf>

6. Indkomne forslag

Bestyrelsen har forslået følgende vedtægtsændringer.

(ændringerne er anført med **fed** skrift)

§ 2 ændres, så paragraffen får følgende indhold

Stk. 1. Foreningens formål er at arbejde for at Det Andet Vatikan-koncils ånd af frihed, åbenhed, rummelighed og reformvilje får ny kraft og mulighed for at udfolde sig i det danske katolske bispedømme.

Stk. 2. Foreningen vil endvidere arbejde for at lægfolk - i koncilets ånd - får medindflydelse på alle niveauer og områder af kirkens liv, **herunder for at mænd og kvinder ligestilles med hensyn til indflydelse i kirken.**

Stk. 3. Foreningen arbejder for, at kirken ved at give plads til mangfoldigheden gør sig selv mere universel.

Stk. 4. Foreningen arbejder for gengiftes og ikke-katolske kristnes adgang til kommunion.

Stk. 5. Foreningen arbejder for at præsternes cølibat gøres frivilligt.

Formanden forklarede, at baggrunden for ønsket om ændring af formålsparagrafferne var, at da de i sin tid blev udarbejdet af pater Deckers, ønskede man ikke at gå i detaljer, samt at tiden er en anden i dag end for ti år siden.

Kommentarer fra medlemmer på generalforsamlingen:

Der blev spurgt, hvorfor det ikke indføres i vedtægterne, at kvinder kan blive præster. Formanden svarede herpå, at han betragtede udsagnet om ligestilling mellem mænd og kvinder med hensyn til indflydelse i kirken som også indbefattede ønsket om kvindelige præster. Skal det siges eksplicit, må det ske ved en kommende vedtægtsændring.

Tilsvarende gælder for spørgsmålet om anerkendelse af homoseksualitet. Formanden oplyste i den forbindelse, at en mailkorrespondance med IMWAC i forbindelse med VEOK's optagelse i dette internationale netværk viste, at VEOK dengang tog forbehold over for IMWAC's anerkendelse af homoseksualitet. Selv havde han ingen betænkeligheder, men da han ikke vidste, hvordan vore medlemmer så på det, var det bedst at lade spørgsmålet ligge og overlade det til den enkelte.

Et medlem foreslog et stk. 6 om prævention? Dette må dog blive ved en kommende vedtægtsændring.

§ 5 stk.1 ændres

fra: "Bestyrelsen består af 5 til 7 medlemmer"

til: "Bestyrelsen består af **mindst 5** medlemmer"

Vedtægtsændringerne blev vedtaget.

7. Godkendelse af budget for 2016.

Budgettet blev godkendt.

8. Fastsættelse af kontingent for 2017.

Bestyrelsens forslag om uændret DKK 120 blev vedtaget.

9. Valg af bestyrelsesmedlemmer og –suppleanter.

Bestyrelsesmedlemmer

Marianne Meyer, Gitte Mondrup, Jens N Buch og Michael Sterll
blev genvalgt for 2 år

Bestyrelsessuppleanter

Kristine Fog-Morrissette og Martin Ghisler
blev genvalgt for 1 år

10. Valg af revisor og revisorsuppleant.

Revisor Sebastian Horch og revisorsuppleant Hans Christensen
blev genvalgte for 1 år.

11. Eventuelt.

Debatmøde

Bestyrelsen overvejer at afholde et debatmøde i lighed med det, der blev afholdt i Bredgade i 2015 med 4 til 5 paneldeltagere, om den katolske kirkes nuværende og fremtidige situation i Danmark.

Formanden oplyste, at det ikke skulle være buddhister, protestantiske præster eller andre udefrakommende mennesker, der skulle sidde i panelet, men nogle katolikker, som vidste noget om kirkens historie og teologi og som kender kirkens situation i dag. Da hensigten ikke er at promovere VEOK-synspunkter, men at få en debat om kirkens nuværende og fremtidige situation, ville det være ønskeligt, om paneldeltagerne repræsenterede forskellige fløje i kirken.

Drøftelsen viste stor opbakning til ideen, og adskillige navne på mulige paneldeltagere blev nævnt. Så bestyrelsen vil fortsætte planlægningen af et sådant møde, som den forestiller sig, kunne findes sted i efteråret 2016.

Kirkedagene

Der blev opfordret til at deltage i Kirkedagene i maj i København, som nu hedder "Himmelske dage". Marianne Meyer deltager med et bibliodrama.

Fællesudflugt

Formanden omtalte planer om en fællesudflugt i maj ligesom den vi havde sidste år til Helsingør. Turen kunne gå til Roskilde eller Lund.

Hvad er der stemning for? Flere af de tilstedeværende gik ind for Lund.

Pavens besøg i Lund i efteråret blev også nævnt. Kunne vi ikke planlægge en fælles tur derover? Formanden svarede, at vi næppe ville få adgang til kirken og nok heller få lejlighed til at se og høre ham tale. Men han lovede at forhøre sig på bispekontoret, om hvorvidt bispedømmet arrangerer en fælles tur til Lund, for i så fald kunne vi slutte os til den.

Den neokatekumenale Vandring

Endelige drøftedes på ny Den neokatekumenale Vandring (NKV). Et medlem anførte, at ifølge bispedømmets forretningsudvalg tilhørte ca 27% af vore præster nu NKV. Dette tal var dog en hel del højere end det, formanden var nået frem til (se formandens beretning). Et andet medlem udtalte, at det var svært at samarbejde med de italienske og spanske NKV-præster, da de ikke var vant til at skulle arbejde med et menighedsråd. Desuden vidste de ikke, hvordan en protestantisk gudstjeneste fungerede, og kendte intet til den danske salmeskat. Der var enighed om at kræve, at de udenlandske præster får et kursus i dansk kultur og kulturhistorie. Der findes nok et sådant kursus, men ingen ved, hvordan det fungerer.

To af de tilstedeværende medlemmer oplyste, at de NKV-præster som de har oplevet har været udmærkede.

Da der var udbredt modvilje mod NKV-præsterne, foreslog et medlem, at vi tog initiativet til en underskriftsindsamling mod disse præster. Forslaget blev dog afvist som kontraproduktivt.

Mødet sluttede kl. 16.45

Referent: Monique Buch

Bilag A

Formandens beretning ved generalforsamlingen den 6-3-2016

Om en uge har pave Frans været pave i tre år. Til december bliver han firs – den alder hvor kardinaler mister retten til at stemme ved pavevalg. Der har derfor allerede nu været spekulationer i den internationale presse, om han til den tid vil trække sig som pave og overlade Sankt Peters nøgler til en anden og yngre mand. Det hele afhænger af, mener man, om hvor meget af sit reformprogram han til den tid har fået gennemført, og om han kan være nogenlunde sikker på, at hans efterfølger vil fortsatte hans reformkurs.

Men hvor sikker kan han være herpå? Af de nuværende 117 kardinaler under firs er p.t. 25 udpeget af Johannes Paul II, 61 af Benedikt XVI og 31 af ham selv. Ganske vist falder ni af Johannes Paul II's og to af Benedikts for aldersgrænsen inden årets udgang, men det ændrer ikke ved, at kardinalkollegiet fortsat vil være domineret af folk, udpeget af den nuværende paves to forgængere. Der har også været spekulationer, om han ikke her i foråret ville udpege nogle nye kardinaler, men da kardinalkollegiet max må bestå af 120 personer – noget Johannes Paul II en gang så bort fra – kan der kun blive tale om tre nye kardinaler, så fordelingsmæssigt vil der ikke blive ændret meget derved. Omvendt kan man også sige, at det var Benedikts kardinaler, der valgte ham i marts 2013, så når de én gang har valgt en reformpave, kunne de vel gøre det igen? Men det er og bliver selvfølgelig alt sammen spekulationer.

Den største begivenhed i det forgangne år var utvivlsomt familiesynoden i oktober. Mange havde set frem til, at de forsamlede biskopper ville opfordre paven til at tillade, at gengifte kunne modtage alterets og skriftemålets sakramenter og ikke blev forhindret i at indtage tillidsposter i kirken. Mange havde også håbet, at kirken ville acceptere stabile homoseksuelle forhold, men hverken det ene eller den andet kunne som bekendt samle flertal på synoden. Det var biskopperne fra Østeuropa og Afrika sammen med nogle få yderst konservative biskopper fra den vestlige verden, der blokerede for enhver ændring af de nugældende regler. Så den megen tale om pastoral omsorg for familier i nød, for gengifte og for homoseksuelle forblev snak. Og modsætningen mellem kirkens lære og lægfolkets meninger i vor del af verden eksisterer fortsat. Selv om flere mere progressive biskopper efter synoden forsøgte at berolige os med, at en proces var blevet sat i gang, er jeg bange for, at man, når man om halvtreds år ser tilbage på synoden, vil sige, at kirken ikke kendte sin besøgstid.

Modsætningen mellem kirkens lære og lægfolket på familieområdet er dog ikke det eneste problem, kirken står overfor. Et andet og lige så vigtigt problem er den voksende mangel på præster i den vestlige verden. Overalt frasælges kirker, overalt sammenlægges og nedlægges sogne. Derved får præsten i stedet for 1.000 - 1.500 nu 6.000 - 8.000, ja måske flere endnu, han skal betjene. Han bliver en fjern og fortravlet person, som igen rigtig kender, og som ikke selv kender ret mange til sine sognebørn. At det lokale kirkelige miljø derved bliver smadret, siger vist sig selv. Præsten fra Ars har været død i 114 år, og den rare Don Camillo er også for længst gået heden. Trods mange nuværende præsters ihærdige og rosværdige indsats for at holde sammen på stumperne, er det præstebillede, kirken holder op for os, ved at blive lidt af en fiktion. Men igen synes vor kirkes ledere ikke at kende deres besøgstid, for svaret på præstemanglen er selvfølgelig at vie egnede gifte mænd og kvinder til præst. Men biskopperne vil med djævelens vold og magt opretholde cølibatet – til trods for at det i kirkens 2.000-årige historie kun har været et lille antal af præster, der har levet cølibatært. Og kvinder – uha da. Kirken har ikke mandat til at præstevie kvinder, forkyndte Johannes Paul II. Det skete til trods for, at den pavelige teologiske kommission, der var nedsat for at tage stilling til det spørgsmål, havde erklæret, at der intet var i Bibelen, der forhindrede en præstevielse af kvinder. Har kirken ikke fået mandat dertil, hvor har den så fået mandat til at præstevie mænd, kunne man lidt fræk spørge? Det eneste mandat, jeg kan finde i Det nye Testamente, er, at disciplene skal gå ud i verden og døbe alle folkeslag i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn. Det er dog en opfordring, der står i modstrid med flere andre Jesu-udtalelser, så missionsbefalingen hos Matthæus må anses for at være blevet tillagt ham ved en senere revision af Matthæusevangeliet. Så det mandat kan man ikke rigtig bruge til noget. Altså, skal vor kirke overleve i det 21. århundrede, skal det kristne budskab fortsat forkyndes og sakramenterne fortsat formidles, må egnede mænd og kvinder – uanset ægteskabelig status – vies til præster.

De problemer, verdenskirken står over for i den vestlige verden, ser vi også i Danmark. Ganske vist har vi i forhold til andre lande rigeligt med præster, men økonomien skaber, som alle ved, problemer. 73 præster har vi. 15 er danske, resten er kommet hertil fra udlandet, heriblandt 12 fra Polen og 7 fra Vietnam (at dømme efter deres navne). Bekymrende er dog aldersfordelingen: under 40: 15, mellem 40 og 49: 8, mellem 50 og 59: 16, mellem 60 og 69: 12 og over 70: 22. Det vil sige, at lidt over en trediedel af vore præster er over 60 år. Herved adskiller Danmark sig vist ikke fra andre lande i Vesteuropa, for overalt tales der om en mangel på yngre præster. Men endnu

mere bekymrende er det, at ser vi på aldersfordelingen blandt de danske præster, er blot 1 under 40, 3 mellem 59 og 60 og 6 mellem 60 og 69, resten er i 70'erne og 80'erne. Ganske vist er to unge mænd på vej, men det ændrer ikke meget i billedet. Videre er 9 ud af de 12 præster, der tilhører den neokatekumenale vandring, under 40. Flere er under uddannelse, og med biskoppens begejstring for Den neokatekumenale Vandring må man forvente, at denne noget specielle og meget udanske form for katolicisme i højere og højere grad i årene fremover vil komme til at præge kirken i Danmark – noget de færreste danske katolikker er glade for. Resultatet kan ikke undgå at blive, at flere og flere danske katolikker føler sig fremmedgjort i deres kirke og derfor holder op med at deltage i søndagsmessen.

En anden ting, der slår én, når man går præstefortegnelsen igennem, er, at vi har præster ansat til at tage sig af ganske små etniske minoriteter som ukrainere og kaldæere. Var der penge nok i bispedømmets kasse, ville det være en fin gestus, men det er der jo netop ikke. Uden at ville lyde som et medlem af Dansk Folkeparti vil jeg mene, at det er udtryk for en gal prioritering at have to præster og en diakon ansat til udelukkende at betjene, hvad der måtte være af kaldæiske katolikker i vort land. Man kan vel også spørge, om ikke det, at vi har messer, jeg ved ikke på hvor mange fremmede sprog, hæmmer integrationen af de mennesker, der fra udlandet kommer til vort land?

Weekenden den 26.-27. juni afholdtes det halvårslige pastoralrådsmøde på Magleås. Da Den neokatekumenale Vandring var på dagsordenen om lørdagen, besluttede bestyrelsen af sende en delegation til mødet som observatører. Vi havde ikke tænkt os at ville sige noget og ville heller ikke have fået lov dertil, hvis vi alligevel ville have givet vort besyv med, for biskoppen havde på formødet dagen før mod forretningsudvalgets ønske trumfet igennem, at kun medlemmer af pastoralrådet havde taleret.

Det første punkt på dagsordenen var det såkaldte Nye Danmarkskort, altså en orientering om, hvilke kriterier bispekontoret lagde til grund i forbindelse med ned- og sammenlægning af sognene. Der var ikke megen debat herom, for de fleste syntes at være enige om, at nogle sogne måtte lægges sammen. Kun sr. Lydia Timmermann fra Tønder gjorde indsigelse. Hun fortalte, at hun havde opsøgt alle i sit sogn og fået deres underskrift. Da deres antal oversteg 300, var det på et forkert grundlag, at biskoppen ville nedlægge sognet. Hertil replicerede generalvikaren, at nogle af personerne i bispedømmets kartotek var registreret som boende i Grenaa og andre syd for grænsen, hvorfor tallet ikke kom op på de 300, som var kriteriet for bevarelsen af et sogn. Det benægtede sr. Lydia, men hendes indvendinger blev ret

så nedladende tilbagevist af generalvikaren. Det var tydeligt, at hende gad han ikke høre på. Beslutningen var truffet og dermed basta. Sr. Lydia valgte da også i kaffepausen, efter at punktet var blevet debatteret, at forlade mødet og køre tilbage til Tønder. Hun mente sikkert at kunne bruge sin tid på noget mere fornuftigt andetsteds.

Det kunne vi fra VEOK vel også, men vi valgte at blive for at høre, hvad der ville blive sagt om de neokatekumenale præster. Havde man nu forventet, at en af dem ville rejse sig – der var to til stede - og orientere os andre om, hvad de stod for, og hvad de ville i Danmark, blev man skuffet. For det var biskoppen, som fortalte forsamlingen om dem. Han talte i halvanden time, hvorfor tiden til drøftelse og meningsudveksling blev ret så begrænset. Om end kun få udtalte sig direkte kritisk om disse præster, så gav temmelig mange udtryk for en bekymring. Men den fejede biskoppen af bordet, idet han betragtede bekymringerne som byggende på misforståelse eller fordomme. Det samme gjaldt kvaliteten af deres uddannelse på seminariet Redemptoris Mater i Vedbæk. Han mente, den var fuldt på højde med den, der blevet givet i andre præsteseminarer, for det var udsendte lærere fra Gregoriana i Rom, der under besøg i Danmark stod for den. Men hvilke faglige discipliner, der var tale om, kom han ikke ind på. Efterfølgende sendte jeg en mail til seminariets rektor og bad om at få tilsendt undervisningsplaner og litteraturlister. Men jeg fik aldrig noget svar.

At kvaliteten af de katekumenale præsters uddannelse er på højde med den, der gives på andre præsteseminarer, siger ikke så meget, for den er også mange steder under al kritik. På vor sidste generalforsamling gav Hans Christensen, der netop var blevet cand.theol., udtryk for, at det burde være et must, at enhver udenlandsk præst, der kom hertil, tog i det mindste en bachelorgrad i teologi på Københavns eller Aarhus Universitet, inden de begyndte deres virke her i landet. Jeg kan ganske tilslutte mig det, foruden alle de fordele, der vil være derved (tilegnelse af dansk kultur og mentalitet), vil jeg sige, at uden et vist kendskab til hebraisk og græsk forstår man ikke Bibelen, og uden et kendskab til latin det kirkelige begrebsapparat og udviklingen i den kirkelige dogmatik.

I øjeblikket er der sognepræster, tilhørende Den neokatekumenale Vandring, i Ordrup, Tåstrup, Roskilde, Køge og Ringsted. Flere er som sagt på vej, så denne specielle, spanske form for katolicisme vil i højere og højere grad komme til at præge kirken i Danmark. De ændrer de kirkelige sædvaner: sødladne, neokatekumenale billeder hænges op, tronstol til den celebrerende præst indføres, og menigheden begynder at bøje knæ for præsten frem for alteret under messen. De har også indført specielle lørdagsmesser for de få menighedsmedlemmer, der tilhører deres bevægelse. Låser de døren, så andre ikke har adgang til dem, er det en overtrædelse af kirkerettens be-

stemmelse om, at alle kirkelige handlinger er åbne for alle. At de overalt skaber splittelse i menighederne, er der mange eksempler på, mest tydeligt i Tåstrup, hvor fem menighedsrådsmedlemmer har valgt at trække sig, fordi sognepræsten har nægtet at ville samarbejde med menighedsrådet.

Nu kender jeg ikke personligt disse præster, men ud fra, hvad andre har fortalt mig, og hvad jeg har kunnet læse i det indlæg, en af dem havde i Katolsk Orientering for et par måneder siden, er det mit indtryk, at de hverken er særlig begavede eller vidende, når det drejer sig om teologi og forkyndelse af det kristne budskab. Jeg undrer mig også over, at biskoppen har accepteret, at de har oprettet et præsteseminarium i Danmark. Hvis der er unge mænd i Italien eller Spanien – det er vist derfra de fleste kommer – der ønsker at blive præst, ja hvorfor søger de så ikke optagelse på et af vandringsseminarier i deres egne lande? Hvad skal de dog i Danmark? Har vi brug for dem? Nej, det har vi ikke. Efter sigende er der også flere af dem, der slet ikke ønsker at være her. De betragter sig som missionærer og vil hellere virke i missionsområderne. Helt fint, hvis det ikke bare var, fordi vort bispedømme er økonomisk ansvarlig for dem, når de er blevet præsteviet her i landet. Uanset i hvilket fremmed land de kommer til at virke i, er det os, der skal betale deres løn og senere hen deres pension. Efter min mening igen en gal prioritering af biskoppen.

Det samme gjaldt biskoppens beslutning om at nedlægge Skt. Andreas Bibliotek. Den energiske og hjælpsomme bibliotekar Kate Toft-Madsen blev fyret kort før jul 2014 og genansat en måned senere, da en lang række katolikker, forfærdet over biskoppens beslutning, skillingede sammen, så biblioteket fortsat kunne bestå. Nu er dets eksistens sikret til 2018, men hvad der herefter skal se, er temmelig uvist. Jeg vil derfor opfordre alle vore medlemmer til at bakke op om biblioteket. Skal man tænke langsigtet, kunne man foreslå, at biblioteket kunne indgå i et katolsk kulturcenter, indrettet i det renoverede Stenosgade-kompleks. Bibliotek, arkiv, nogle mødelokaler, en foredragssal med mulighed for filmforevisning, en kaffebar med videre. Altså et sted, hvor man kunne søge hen, hvis man vil mødes med andre katolikker. Men også et samlingssted, hvor der i vinterhalvåret regelmæssigt kunne holdes foredrag eller vises film med katolsk indhold. Der er mange katolikker, der føler sig ensomme i kirken, fordi de ikke kender andre katolikker, som de kan tale med om deres tro eller mangel på samme. Men også et sted, hvor katolikker, der kommer hertil fra udlandet, kunne søge råd og vejledning – ikke kun om messetider og kirkegang, men også om reglerne på de danske arbejdsmarked. For ukendte med dem, lader de sig alt for let udnytte af grådige arbejdsgivere. Da polakker for snart hundred år siden kom til Lolland-Falster for at arbejde som roearbejdere, var der kun to instanser i

Danmark, der kæmpede for, at de fik ordentlige løn- og arbejdsvilkår. Den ene var socialdemokratiet, den anden den katolske kirke. Bør vor kirke ikke gøre det samme i dag? Det gør den også, vil nogle sige, for har vi ikke ansat præster til at tage sig af dem. Jo, men da disse præster er udlændige, er deres viden om det danske samfund og arbejdsmarked minimal, så hvor meget hjælp de i virkeligheden kan yde, er et spørgsmål. Derfor må vi lægfolk træde til, og det kan vi bedst, hvis vi har et sted, hvor de fremmede kan møde os og få den nødvendige vejledning. Og dette sted kunne være et katolsk kulturcenter.

Siden sidste generalforsamling har bestyrelsen været samlet seks gange, den ene gang i forbindelse med vor årlige fælles messedeltagelse med efterfølgende spisning. Ellers har vi regelmæssigt været i kontakt med hinanden pr. telefon og via mails. Vi har udsendt 13 nyhedsbreve i 2015 og to i 2016. Derudover arrangerede vi den 14. juni en efter min mening succesfuld medlemsekskursion til det gamle karmeliterkloster i Helsingør – noget vi har tænkt os at gentage med en ekskursion til enten Roskilde eller Lund Domkirke senere i år. Men det vil I høre nærmere om. Vi har også overvejet om det vil være mulig at arrangere et debatmøde om vor kirkes nuværende og fremtidige situation i Danmark, for den er efter bestyrelsens mening fortvivlende. Vort medlemstal er svagt faldende, men det er ikke så underligt, for vi er nu engang de grå hårs klub. Andet Vatikankoncil-generationen. At få fat i de unge er svært – de har andre fora hvor de udveksler synspunkter, men det gælder nu også vor kirke som helhed (hvor mange af vore børn går i kirke?). Alligevel vil jeg mene, at vi med vore nyhedsmail stadig har en berettigelse, selv om vi har fået konkurrence af den ny og flot hjemmeside, oprettet af Katolikker i Dialog. Vi vil det samme, så måske burde vi en dag overveje at slutte os sammen? Indtil videre arbejder vi dog uafhængigt af hinanden, og vi i VEOK kan glæde os over, at vi i 2015 har haft 9.372 besøg på vor hjemmeside.

Og så til sidst vil jeg gerne takke mine bestyrelseskolleger for et godt og frugtbart samarbejde i det år, der er forløbet.

Og jer, vore medlemmer for jeres støtte.

Tak, alle sammen.